Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XIX. Warszawa, 27 sierpnia 1937 r. Nr 36.

Dziennik niniejszy zawiera przepisy i okólniki dawniejsze.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

Dział ogólny i osobowy.

DZIAŁ OGÓLNY I OSOBOWY.

301.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 28 lipca 1928 r. w sprawie przesyłania do wiadomości Głównej Inspekcji Komunikacji korespondencji urzędowej Najwyższej Izby Kontroli z Ministerstwem Komunikacji.

Wszystkie pisma nadchodzące do Ministerstwa Komunikacji z Najwyższej Izby Kontroli Państwa, oraz udzielane jej odpowiedzi należy przed wysłaniem skierować do Głównej Inspekcji Komunikacji do wiadomości.

Z tego jednak powodu nie może nastąpić w żadnym wypadku opóźnienie nagłych spraw, a zwłaszcza przekroczenie terminu wyznaczonego przez Najwyższą Izbę Kontroli Państwa dla udzielenia jej odpowiedzi.

Główna Inspekcja Komunikacji winna w ciągu dwóch dni odnośne sprawy załatwiać.

Jedynie w razie zachodzącej potrzeby bezzwłocznego wysłania pisma, sprawę odnośną należy skierować do Głównej Inspekcji Komunikacji dopiero po uskutecznieeniu załatwienia.

Nr Dz. PR. 7355/28.

302.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 11 marca 1930 r. w sprawie wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego zwrócił moją uwagę na fakt, żo do Najwyższego Trybunału Administracyjnego stale wpływa znaczna ilość skarg na zarządzenia i orzeczenia władz administracyjnych sprzecznych wyraźnie z zasadami prawnymi, przyjętymi w wyrokach Najwyższego Trybunału Administracyjnego w uprzednio rozstrzygniętych analogicznych sprawach. Stan ten przyczynia się do zwiększenia ilości wyroków uchylających zaskarżone orzeczenia i powoduje niecelowe przeciążenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Jakkolwiek w myśl obowiązujących przepisów ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym w przypadku uchylenia przez Najwyższy Trybunał Administracyjny orzeczenia władzy administracyjnej zapatrywanie wyrażone w wyroku wiąże władze tylko w konkretnym przypadku, do którego wyrok się odnosi, to jednak jest rzeczą oczywistą, że władze administracyjne, dążąc do legalności swych decyzyj i mając na uwadze możliwość zaskarżania tych decyzyj do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, powinny jako materiał interpretacyjny uwzględniać przede wszystkim zasady prawne ustalone w wyrokach Najwyższgo Trybunału Administracyjnego w analogicznych przypadkach.

Z powyższych względów polecam, aby podległe Mi urzędy, do których należą z mocy obowiązujących przepisów prawnych decyzje w sprawach mogących być przedmiotem skarg do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, stale zaznajamiały się z zasadami prawnymi i wyrokami Najwyższego Trybunału Administracyjnego, dotyczącymi przedmiotów, co do których dany urząd wydaje orzeczenia i zarządzenia, oraz aby stosowały przyjęte przez Najwyższy Trybunał Administracyjny zasady prawne przy rozstrzyganiu spraw analogicznych.

Nr I/3/1994/30.

303.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 7 stycznia 1936 r. w sprawie trybu postępowania w razie ujawnienia szkód poniesionych przez P.K.P.

Kodeks Zobowiązań przewiduje dla pretensji o odszkodowanie za uszczerbek majątkowy wywołany czynem niedozwolonym (art. 283) trzyletni okres przedawnienia.

Powyższy przepis wprowadza, w porównaniu z odpowiednimi normami Kodeksu Napoleona oraz Tomu I Zb. Pr. znaczne skrócenia czasokresu przedawnienia.

Dlatego to w przypadkach, gdy poniesiona przez Skarb Państwa (przedsiębiorstwo P.K.P.) szkoda powstała z winy pracowników kolei państwowych (funkcjonariuszów państwowych) czy też innych osób, wskazanym jest specjalnie szybkie prowadzenie urzędowych dochodzeń, mających na celu zebranie odpowiedniego materiału dowodowego.

Niejednokrotnie zdarza się bowiem, że kwestia pociągnięcia do odpowiedzialności osób, odpowiadających za szkody Skarbu Państwa (P.K.P.) wyłania się dopiero po dłuższym upływie czasu, nieraz po latach, najczęściej wskutek inicjatywy Najwyższej Izby Kontroli. Oczywiście, takie spóźnione dochodzenie pretensji ma na przebieg procesu wpływ ujemny, utrudnia bowiem znacznie gromadzenie materiału dowodowego, a czasami uniemożliwia nawet wykazanie istotnych dla sprawy okoliczności.

Obecnie wskutek wspomnianego wyżej przepisu kodeksu, wprowadzającego krótki termin przedawnienia, grozi ponadto utrata możności realizacji tego rodzaju roszczeń. Jeśli bowiem pozew wniesiony zostanie po upływie lat 3 od chwili, gdy poszkodowany o szkodzie i osobie sprawcy się dowiedział, będzie mógł pozwany bronić się w sporze skutecznie zarzutem przedawnienia.

Wobec tego proszę Panów Dyrektorów (Naczelników) o zarządzenie, aby w przypadku ujawnienia szkody Skarbu Państwa (przedsiębiorstwa P.K.P.) dochodzenia urzędowe, zmierzające do ustalenia osób winnych, były przeprowadzane w specjalnie szybkim trybie. W wyniku tych dochodzeń należy bezzwłocznie w zależności od osoby sprawcy, bądź postąpić w myśl § 38 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P.K.P., jeżeli szkoda powstała z winy pracownika P.K.P. bądź też przesłać najspieszniej materiał dowodowy do Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej celem wytoczenia powództwa przeciw osobie, nie będącej pracownikiem przedsiębiorstwa P.K.P.

Nr O. P./VI/13/11.

304.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 9 maja 1927 r. w sprawie umów podlegających zatwierdzeniu przez Ministerstwo Komunikacji.

Przy zatwierdzaniu umów w sprawach przekraczających komptencje Dyrekcji, Ministerstwo Komunikacji ustaliło, że klauzule uza-

leżniające ważność umowy od następnego zatwierdzenia jej przez Ministerstwo Komunikacji są bardzo niejednolicie redagowane.

Wobec tej różnorodności formy prawnej, używanej przez poszczególne Dyrekcje przy redakcji odnośnych klauzul umownych, celem unormowania jednolitego postępowania wszystkich Dyrekcyj zarządza się co następuje:

Przy zawieraniu umów w sprawach przekraczających kompetencje Dyrekcji powinna Dyrekcja wstawić do tych umów klauzulę następującej treści:

„Umowa niniejsza staje się ważną z chwilą zatwierdzenia jej przez Ministerstwo Komunikacji.

W razie niezatwierdzenia umowy niniejszej przez Ministerstwo Komunikacji w terminie . . . . . . tygodniowym od daty zawarcia, umowę uważa się za niedoszłą do skutku".

Nadmienia się przy tym, że termin, który ma być wstawiony do powyższej klauzuli, nie może być krótszy, niż dwutygodniowy i że umowę powinna Dyrekcja **najpóźniej w terminie trzydniowym** po podpisaniu przez strony przesłać Ministerstwu Komunikacji do zatwierdzenia.

Przystępowanie do wykonywania umów, zawartych z zastrzeżeniem zatwierdzenia ich przez Ministerstwo Komunikacji, praktykowane przez niektóre Dyrekcje przed formalnym zatwierdzeniem umów przez Ministerstwo, powinno ustać bezwarunkowo, gdyż z jednej strony żądanie wykonania umowy w tych warunkach na ryzyko przedsiębiorcy, czy dostawcy jest nieetyczne i budzi szereg wątpliwości prawnych, z drugiej zaś strony wszelkie zrzeczenia się odszkodowań z tego tytułu przez przedsiębiorstwo nie zawsze — jak praktyka wykazuje — chronią Skarb Państwa od strat, w razie choćby najdrobniejszej nieformalności przy ustalaniu brzmienia czy też podpisywaniu tego rodzaju deklaracji. Z tych przeto powodów Dyrekcja powinna przystępować do zawarcia umów zastrzeżonych zatwierdzeniu Ministerstwa Komunikacji w takim czasie, by tak przygotowanie i podpisanie przez strony jak i zatwierdzenie przez Ministerstwo Komunikacji mogło nastąpić przed terminem koniecznego rozpoczęcia roboty czy dostawy.

W wypadkach nagłych, za jakie uważać należy nie opóźnienie w zawarciu umowy wskutek zaniedbania czy przeoczenia Dyrekcji, lecz rzeczywiście nagłą potrzebę zawarcia umowy, może Dyrekcja zawrzeć umowę przekraczającą kompetencję Dyrekcji, bez klauzuli zatwierdzenia jej przez Ministerstwo Komunikacji, pod warunkiem jednak uprzedniego uzyskania zezwolenia Ministerstwa Komunikacji na zawarcie takiej umowy. O uzyskanie zezwolenia powinna Dyrekcja wystąpić do Ministerstwa Komunikacji z wnioskiem odpowiednio uzasadnionym, przy czym powinny być przedstawione główne zasady (punktacje) takiej umowy, uzgodnione uprzednio z Biurem Prawnym Dyrekcji. W razie potrzeby wniosek ten przedstawi Dyrekcja za pośrednictwem swego delegata.

Nr I/1693/27.

305.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 lipca 1928 r. w sprawie pożarów od iskier parowozowych.

Niejednokrotnie wpływały do Ministerstwa Komunikacji zażalenia władz lasów państwowych na nieuwzględnianie przez Dyrekcje P.K.P. ich pretensyj o odszkodowanie za lasy spalone rzekomo od iskier z parowozów kolejowych, przy czym Zarządy leśne powoływały się na przeprowadzone przez nie dochodzenia, ustalające ich zdaniem przyczynę pożaru niezbicie, ale kwestionowane przez Dyrekcje Kolejowe.

Zażalenia te, o tyle są uzasadnione, o ile dochodzenia przeprowadzane przez Dyrekcje były istotnie powierzchowne, niewyczerpujące i opóźnione; Ministerstwo Komunikacji stwierdziło bowiem wielokrotnie podobne przypadki i zwraca z całym naciskiem uwagę Dyrekcyj na niedopuszczalność tego rodzaju opieszałości powołanych do dokonywania dochodzeń pracowników. Dochodzenia te muszą być tym bardziej starannie przeprowadzane, że Zarządy leśne, jak to wyżej zaznaczono, dokonują same zaraz po pożarze jednostronnie dochodzenia, na które później się powołują, które atoli z natury rzeczy nie mogą być dla Zarządu kolejowego decydującymi dla oceny ewentualnej odpowiedzialności kolei w konkretnych wypadkach.

Celem zapobieżenia nieporozumieniom na tym tle, Ministerstwo Komunikacji zwróciło się do Ministerstwa Rolnictwa z prośbą o wydanie Dyrekcjom Lasów Państwowych i im podwładnym organom polecenia, aby w wypadkach pożarów lasów państwowych położonych przy torach kolejowych, ilekroć zachodzi domniemanie, że przyczyną pożaru mogły były być iskry parowozu przejeżdżającego w tym czasie pociągu, bezzwłocznie po pożarze zwracały się do właściwych Dyrekcyj Kolejowych z prośbą o natychmiastowe przeprowadzenie ścisłych dochodzeń, w których mogący mieć o pożarze wiadomości pracownicy kolejowi i leśni, oraz osoby postronne powinny być przesłuchane na okoliczności towarzyszące pożarowi i mające wyjaśnić jego przyczynę.

Pożądane jest, aby w wypadkach ważniejszych przy przeprowadzaniu dochodzeń uczestniczył przedstawiciel Dyrekcji Lasów Państwowych.

Ministerstwo Rolnictwa uznając słuszność stanowiska Ministerstwa Komunikacji wydało do wszystkich Dyrekcyj Lasów Państwowych odpowiedni okólnik.

Nr I/12698/3/28.

306.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 24 kwietnia 1929 r. w sprawie załatwiania przez Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych roszczeń o odszkodowania.

Prokuratoria Generalna zwróciła się do Ministerstwa Komunikacji z przedstawieniem, że Dyrekcje Kolei Państwowych załatwiają niewłaściwie roszczenia o odszkodowanie z powodu nieszczęśliwych wypadków, pożarów, zaginięcia lub uszkodzenia przesyłek itp., co wytwarza bardzo niejasną sytuację w procesach, wytaczanych następnie przez poszkodowanych i utrudnia wielce stanowisko Prokuratorii Generalnej. W szczególności Dyrekcje uznają niejednokrotnie zasadę odpowiedzialności kolei, a zarazem wysokość odszkodowania, mimo nie przedłożenia przez poszkodowanych odnośnych dowodów i żądają dopiero potem przedstawienia tych dowodów, jakkolwiek w wypadkach tego rodzaju powinny Dyrekcje zgłoszone roszczenia bezwzględnie oddalać bez żadnych warunków i obietnic.

Ponadto zdarzają się wypadki, że Dyrekcje załatwiając podania poszkodowanych nie zwracają im wszystkich przedstawionych przez nich załączników, co później może mieć wpływ na bieg terminów.

Z uwagi na stwierdzone niedokładności, Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom przy załatwianiu roszczeń odszkodowawczych dawać odpowiedzi kategoryczne, uwzględniające albo oddalające żądania oraz zwracać bezwarunkowo wszystkie dołączone do podania załączniki, a pisma załatwiające reklamacje wysyłać wyłącznie listami poleconymi lub listami doręczanymi przez organa kolejowe, z pobraniem pokwitowania od adresata.

Nr I/5482/28.

307.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 15 września 1931 r. w sprawie przestrzegania przez Dyrekcje formalności przy zawieraniu wszelkich tranzakcji.

Jak stwierdziło Ministerstwo Komunikacji, niektóre Dyrekcje przy zawieraniu różnych tranzakcyj nie zwracają w wielu przypadkach należytej uwagi na legitymowanie osób, z którymi przeprowadzane są tranzacje, jak również nie zawsze sprawdzają, czy akty, mogące mieć skutki prawne, podpisywane są przez osoby do tego uprawnione. Nieprzestrzeganie przez Dyrekcje powyższych formalności powoduje w konsekwencji powstawanie trudności w procesach, a niejednokrotnie niekorzystne zakończenie sprawy dla kolei.

Z uwagi na powyższe, Ministerstwo Komunikacji przypomina, że w szczególności przy zawieraniu wszelkich umów należy żądać:

1) od osób fizycznych — podania pełnego imienia, nazwiska oraz dokładnego adresu;

2) od pełnomocników — złożenia pełnomocnictwa;

3) od firm handlowych — złożenia wyciągu z rejestru handlowego, celem stwierdzenia jakiego rodzaju jest firma, kto jest uprawniony do zarządzania i rozporządzania majątkiem firmy i jaki jest zakres uprawnień tych osób oraz dopilnowania by firma była wymieniona dokładnie, a umowa podpisana przez osoby właściwe;

4) od stowarzyszeń i związków o charakterze niehandlowym — złożenia statutu, celem stwierdzenia, jakie organy i o jakim zakresie działania, stowarzyszenie posiada, oraz dowodu, że stowarzyszenie jest osobą prawną i kto w imieniu stowarzyszenia może zaciągać zobowiązania.

Nr I/3/7818/31.

308.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 13 czerwca 1935 r. w sprawie sporów P.K.P. z państwowymi instytucjami.

Jedna z Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych zwróciła się do Prokuratorii Generalnej o wytoczenie przeciw Funduszowi Pracy powództwa o zapłatę 6.360,30 zł z tytułu niedoboru należności przewozowych.

Prokuratoria Generalna odmówiła powyższemu żądaniu Dyrekcji, stojąc na stanowisku, że proces sądowy między P.K.P. z jednej strony a innymi instytucjami państwowymi, pozostającymi w ścisłym związku ze Skarbem Państwa, jak np. Fundusz Pracy z drugiej strony, nie powinien mieć miejsca.

Ministerstwo Komunikacji, podzielając powyższy pogląd Prokuratorii Generalnej, poleca, by, Dyrekcje w razie zaistnienia jakichkolwiek sporów natury finansowej między P.K.P., a instytucjami państwowymi — nawet niekorzystającymi z prawnej obrony Prokuratorii Generalnej, przekazywały sprawy Ministerstwu Komunikacji (Departament Finansowy), które załatwiać je będzie w drodze porozumienia z władzami dłużnej instytucji.

Nr O. P. IV. 11/9.

309.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 16 grudnia 1935 r. w sprawie umów o roboty i dostawy zawieranych przez Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych z prywatnymi przedsiębiorcami.

Ministerstwo Komunikacji zauważyło niejednokrotnie, iż przedsiębiorcy nie dotrzymują warunków umowy, narażając P.K.P. na szkody i straty. — W większości przypadków jest to wynikiem oddawania przez Dyrekcje Okręgowe Kolei Państwowych robót i dostaw firmom bez uprzedniego upewnienia się co do ich solidności.

Wobec tego Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom Okręgowym Kolei Państwowych, ażeby zwracać szczególniejszą uwagę na solidność firm, którym mają być oddane roboty lub dostawy.

Zdarzają się też często przypadki, że przedsiębiorcy nie opłacają swych robotników; wskutek tego robotnicy zwracają się do Zarządu Kolejowego o wypłacenie im zaległych należności. Ponieważ, z uwagi na brzmienie § 28 „Ogólnych Warunków Budowy" (Nr D-14), dołączonych do umów, oraz z uwagi na dokonywane cesje należności przedsiębiorcy, zachodziły wątpliwości, w jakich przypadkach Zarząd Kolejowy jest uprawniony z należności przedsiębiorcy wypłacać robotnikom ich zaległe zarobki, — Ministerstwo Komunikacji poleca, ażeby w umowach zawieranych przez Dyrekcje z przedsiębiorcami zamieszczano następujące postanowienie:

„W razie zwlekania przedsiębiorcy z wypłata należności robotników Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych ma prawo opłacić robotników na rachunek przedsiębiorcy, a kwoty użyte na opłatę robotników może potrącić z należnych z umowy sum lub ściągnąć je z kaucji, którą przedsiębiorca powinien niezwłocznie uzupełnić do pierwotnej wysokości. Prawo to służy Dyrekcji nawet w tym przypadku, gdyby przedsiębiorca przypadające mu z umowy należności scedował w części lub w całości na rzecz osób trzecich. Przed wypłatą Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych wzywa przedsiębiorcę do oświadczenia się, czy uznaje roszczenia robotników za uzasadnione. Jeżeli przedsiębiorca nie złoży tego oświadczenia w terminie przez Dyrekcję Okręgowa Kolei Państwowych oznaczonym, wówczas dla dokonania wypłat wystarczającym będzie ustalenie przez właściwego Inspektora Pracy wysokości zaległych należności robotników".

Postanowienia ostatniego ustępu niniejszego okólnika nie dotyczą umów o dostawy.

Nr O. P. VI/13/10/35.

310.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 18 grudnia 1935 r. w sprawie ankiet zlecanych urzędom zagranicznym.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stwierdziło, że władze i instytucje krajowe zbyt często zwracają się do urzędów zagranicznych R. P. z prośbą o przeprowadzenie ankiet i zbieranie materiałów nie pozostających w związku z bieżącą pracą podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędów. Wnioski i żądania ankietowe władz i instytucji krajowych często kroć nie są należycie uzasadnione i uzgodnione z właściwymi władzami naczelnymi; niejednokrotnie już po zebraniu materiałów wychodzi na jaw, że bądź to znajdują się one już w dyspozycji resortów właściwych dla danego zagadnienia, bądź też okazują się one zbyteczne.

Ten stan rzeczy sprzeciwia się ekonomji pracy oraz powoduje przeciążenie urzędów zagranicznych. Wobec tego Ministerstwo Komunikacji poleca, aby:

1) podległe Ministerstwu Komunikacji władze, urzędy i instytucje ograniczyły do niezbędnego minimum wszelkie ankiety t.j. zapytania, kierowane do kilku przynajmniej urzędów zagranicznych w sprawach o charakterze specjalnego zainteresowania, wychodzących poza ramy bieżących informacyj i wymagających zebrania źródłowego materiału;

2) ankiety niezbędne kierowane były do właściwych władz naczelnych, które po stwierdzeniu ich konieczności zwracać się będą do Ministerstwa Spraw Zagranicznych dla przesłania ich właściwym urzędom zagranicznym.

Przed zwróceniem się do Ministerstwa Spraw Zagranicznych, projektowane ankiety wraz z uzasadnieniem przesłać należy do Gabinetu Ministra do uzgodnienia.

Nr G. III. 124/65.

Sprostowanie.

Niniejszym prostuje się tekst załączników II, III i IV do okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 172 z dn. 19 kwietnia 1937 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 32, poz. 238 z 1937 r.), brzmienie których powinno być następujące:

Załącznik II do Okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 172.

4. Tekst niemiecki.

I. Gebrauchsanweisung für den Feuerlöscher, Type „Delfin III". bei Feuerausbruch:

1) Feuerlöscher herunternehmen und möglichst nahe dem Feuerherde herantreten.
2) Feuerlöscher Mündung abwärts wenden und den Strahl nach der Mitte des Feuers richten.

II. Gebrauchsanweisung für den Feuerlöscher.

Type „Record" bei Feuerausbruch:

1) Feuerlöscher herunternehmen und möglichst nahe dem Feuerherde herantreten.
2) Ring hinaufziehen und mit dem Ringe eine Vierteldrehung vollführen (Richtung balangles).
3) Feuerlöscher an den Handhaben ergreifen, abwärts zu wenden und den Strahl nach der Mitte des Feuers richten.

III. Gebrauchsanweisung für den Feuerlöscher.

Type „Minimax" (Konusform) bei Feuerausbruch:

1) Feuerlöscher herunternehmen, Plombe abreissen und möglichst nahe dem Feuerherde herantreten.
2) Vorstehenden Knopf des Feuerlöschers durch kräftiges Aufschlagen am Boden eindrücken und den Strahl nach der Mitte des Feuers richten.

Załącznik III do Okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 172.

2) Tekst francuski.

I. Emploi de l'extincteur „Delfin III à ócume" en cas d'incendie.

1) Décrocher l'extincteur et l'approcher du feu le plus près possible.
2) Tourner l'extincteur en bas et diriger le jet dans le milieu de la flamme.

II. Emploi de l'extincteur „Record" en cas d'incendie.

1) Décrocher l'extincteur et approcher du feu le plus près possible.
2) Tirer l'anneau en haut, le tourner à 1/4 de tour d'un côté ou de l'autre.
3) Prendre l'extincteur par les oreillettes, incliner vers le bas et diriger le jet dans le milieu de la flamme.

III. Emploi de l'extincteur „Minimax" (en forme de cône) en cas d'incendie.

1) Décrocher l'extincteur, enlever le plomb et approcher du feu le plus près possible.
2) Frapper avec le piston, qui dépasse, contre la terre ou le plancher, et diriger le jet, qui s'en dégage, dans le millieu de la flamme.

Załącznik **IV** do Okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 172.

3. Tekst włoski.

I. Modo di far uso dell'apparecchio „Delfin III di spuma" per estinguere il fucco.

In caso dell'incendio:

1) Staccare dal suo luogo l'apparecchio ed avvicinarlo al fucco il piu presso al possibile;
2) Voltare la bocca dell'apparecchio ingiu e dirigere il getto verso il mezzo della fiamma.

II. Modo di far uso dell'apparecchio „Record" per estinguere il fuoco.

In caso dell'incendio:

1) Staccare dal suo luogo l'apparecchio ed avvicinarlo al fuoco il piu presso al possibile;
2) Sollevare l'anello in su e rivorgerlo 1/4 di giro a destra o sinistra;
3) Prendere l'apparecchio per gli manichi, inchinarlo all'ingiu, dirigendo il getto verso il mezzo della fiama.

III. Modo di far uso dell'apparecchio „Minimax" (a cono) per estinguere il fuoco.

In caso dell'incendio:

1) Staccare dal suo luogo l'apparecchio, scindere il piombo ed avvicinarlo al fuoco il piu presso al possibile;
2) Urtare col pistone, sormontato dal cono, contro la terra o povimento e dirigere il getto liberato dall'apparecchio verso il mezzo della fiamma.

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 78, tel. 552.00, wewn. 127.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 40.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 92950. 27.VIII.37. 8400.